

rammes af en passende streng straf efter de gældende bestemmelser i straffeloven, men at det samtidig vil være naturligt at lade straffelovrådet overveje behovet for en ændring af straffelovens §§ 244–246 med hensyn til psykisk tortur i forbindelse med rådets igangværende overvejelser om en revision af disse bestemmelser.

Justitsministeriet finder endvidere, at forpligtelsen efter konventionens artikel 3 til at undgå udvisning, tilbagesendelse eller udlevering af en person til en anden stat, hvor der er vægtige grunde til at antage, at den pågældende vil være i fare for at blive underkastet tortur, er opfyldt dels ved bestemmelserne i udlændingelovens §§ 7 og 8 om retskrav på opholdstilladelse til konventionsflytning og de-facto flytning og dels gennem reglerne i § 26, nr. 5, i udlændingeloven og § 7 i udleveringsloven.

Justitsministeriet har på denne baggrund ikke fundet anledning til med henblik på en ratifikation af torturkonventionen at foreslå andre lovændringer end ændringen af straffelovens § 8, stk. 1, med hensyn til jurisdiktionskompetence.

b) *FN's konvention imod gidseltagning* blev vedtaget på FN's generalforsamling den 17. december 1979. Konventionen er indtil videre tiltrådt af 27 stater og trådte i kraft den 3. juni 1983. Konventionen er medtaget som bilag til dette lovforslag.

Gidseltagning omfatter ifølge konventionens *artikel 1*, tilfælde, hvor en person tilfangetager eller tilbageholder en anden person (gidslet) og truer med at dræbe, legemsbeskadige eller tilbageholde gidslet med henblik på at tvinge nogen til at foretage eller undlade en handling som en udtrykkelig eller stiltiende betingelse for frigivelsen af gidslet.

Efter konventionens *artikel 2* forpligtes de kontraherende stater til at fastsætte passende straffe for gidseltagning under hensyn til disse forbrydelsers alvorlige karakter.

Herudover indeholder konventionen bl.a. bestemmelser i *artiklerne 5, 9, 10 og 11* om gensidig retshjælp mellem de deltagende stater og en forpligtelse svarende til forpligtelsen efter torturkonventionen til at udlevere en formodet gidseltager til en anden deltagende stat eller, hvis udlevering ikke finder sted, til selv at retsforfølge den pågældende. Det er den sidstnævnte forpligtelse, som nødvendiggør en ændring af straffelovens § 8, stk. 1, i forbindelse med dansk ratifikation af konventionen.

Justitsministeriet har overvejet, om der er behov for at foretage andre ændringer af straffeloven eller af anden lovgivning i forbindelse med en

eventuel ratifikation af konventionen. Man har ikke fundet et sådant behov, idet de gældende bestemmelser i navnlig straffeloven, retsplejeloven og udleveringsloven indeholder bestemmelser, som muliggør en opfyldelse af de forpligtelser, som Danmark vil påtage sig i forbindelse med en ratifikation af konventionen.

c) *Den internationale konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer*, der er udarbejdet under FNs internationale atomenergi-agentur (IAEA), har været åben for undertegnelse siden 3. marts 1980. Danmark har undertegnet konventionen den 13. juni 1980 som medlem af Euratom. Spørgsmålet om dansk ratifikation overvejes for tiden i udenrigsministeriet. Konventionen træder først i kraft, når 21 stater har ratificeret den, hvilket endnu ikke er sket.

Konventionen har som sit hovedformål at hindre, at nukleare materialer til fredelig anvendelse under international transport falder i uretmæssige hænder. Konventionen forpligter i den forbindelse de deltagende stater til at fastsætte visse minimumskrav til beskyttelse af transporter af nukleart materiale samt bestemmelser om samarbejdsforpligtelser for import-, eksport- og transitlande i forbindelse med transportens gennemførelse og eventuel bortkomst af nukleart materiale.

Herudover indeholder konventionen i *artikel 7* en forpligtelse for de deltagende stater til at fastsætte straffebestemmelser om visse forsætlige forhold af mere alvorlig karakter vedrørende nukleare materialer. I efterfølgende artikler findes bestemmelser om gensidig retshjælp staterne imellem og om retsforfølgning og udlevering af personer, som har gjort sig skyldig i overtrædelser af de forbrydelser, som er anført i *artikel 7*. I den forbindelse pålægges de deltagende stater en forpligtelse til at skabe jurisdiktion over disse forbrydelser bl.a. i tilfælde, hvor staten ikke udleverer den pågældende til retsforfølgning i en anden deltagende stat (princippet om »aut dedere aut judicare«). Den sidstnævnte forpligtelse nødvendiggør som ovenfor nævnt en ændring af straffelovens § 8, stk. 1, som foreslået.

Justitsministeriet har overvejet, om der er behov for andre ændringer i straffeloven eller andre love under justitsministeriets område i forbindelse med en eventuel ratifikation af konventionen. I den forbindelse kan rækkevidden af de forpligtelser, der i *artikel 7* pålægges staterne med hensyn til kriminalisering af visse forsætlige forhold vedrørende nukleare materialer give anledning til en vis tvivl. Justitsministeriet har dog efter en samlet vurdering ikke fundet, at der er tilstrækkelig anled-